Mare Teresa de Calcuta (1910-1997)

Per PepMaria el dl., 21/12/2020 - 10:24

Dissabte 1 de febrer 2020, em vaig llevar d'hora, vaig fer la pregària del matí i vaig anar a la missa de la comunitat on estava passant uns dies : Saint Xavier's College, a Calcuta. El vespre abans en Timir Singha SJ m'havia convidat a anar a la Casa Mare de les Missioneres de la Caritat de la Mare Teresa de Calcuta, que resultava estar a pocs minuts a peu de la nostra comunitat.

Com que de camí havia de travessar una zona un mica perillosa, vaig decidir no agafar el telèfon mòbil – que era alhora la càmera. En 15 minuts ja era a la Casa Mare: un edifici de la sorollosa Avinguda Acharya Jagadish, al cor de la ciutat. Em va rebre al pati interior de la casa una Missionera de la Caritat, la germana Lynn, amiga d'en Timir. Ella em va senyalar quatre llocs de la casa per visitar: l'habitació/despatx de la Mare Teresa, el museu dedicat a la seva vida, la seva tomba, i finalment la capella de la comunitat.

L'habitació/despatx és al primer pis, a sobre de la calorosa cuina. Té un llit, una taula, un banc sense respatller i una finestra, a l'ampit de la qual hi ha encara les caixes de cartes on la Mare Teresa dipositava aquests manuscrits amb què governava perquè fossin repartits a les corresponents Conselleres Generals. A la paret, sobre el llit, hi ha una creu i una corona d'espines que van consolar la santa en els moments previs a la seva mort (5 de setembre de 1997), quan va fallar l'electricitat i no va poder tenir l'ajut d'una màscara d'oxigen. Sortint de l'habitació vaig pensar: "He d'abandonar els desitjos de grandesa".

Al museu vaig passar-hi ben bé una hora, llegint els panells i mirant fotografies que expliquen la seva vida. De la seva família albanesa, em va quedar la idea que el pare tenia molt de caràcter i la mare era discutidora, però sempre es reconciliaven. Dels primers anys a Calcuta com a religiosa de l'ordre de Loreto, vaig saber que havia arribat aviat a directora de l'escola de les monges; i que va viure la terrible fam de Calcuta l'any 1943. L'any 1950, quan anava en tren a Darjeeling (una ciutat al nord de Calcuta) per fer un recés, va sentir que s'havia de dedicar als més pobres dels pobres: "Vaig saber que era Déu". "Era una vocació dins de la vocació".

I va ser fidel a aquesta vocació: sempre que apareixia un col·lectiu pobre entre els pobres, allà hi fundava una nova institució: pels moribunds, leprosos, sidàtics, discapacitats mentals, infants abandonats... Així com a tothom li agrada "pujar" sempre més amunt, ella es va sentir cridada a "baixar" sempre més avall.

Però això li va portar problemes: els fonamentalistes hindús la van acusar de fer el que feia per convertir els no cristians al cristianisme. Ella va afirmar: "Jo converteixo tothom a sentir-se estimat i a estimar". "Sí, jo converteixo: et converteixo a tu perquè siguis un millor hindú, o un millor musulmà, o un millor protestant, o un millor catòlic, o un millor parsi, o un millor sikh, o un millor budista. I després que hagis trobat Déu, et toca a tu de fer el que Déu vol que facis."

Al costat del museu hi ha la capella amb la seva tomba. Vaig quedar-hi sense paraules en veure a la paret una pregària de la Mare Teresa que cantem a l'esplai del Centre Borja molt sovint:

"El fruit del silenci és l'oració;
el fruit de l'oració és la fe;
el fruit de la fe és l'amor;
el fruit de l'amor és el servei;
el fruit del servei és la pau."

Em vaig asseure a terra i vaig repetir per a mi una estona aquesta cançó. Per les finestres entrava el brogit dels motors i dels clàxons de l'Avinguda Acharya Jagdish, que feia més dens el silenci del lloc.

Finalment, vaig pujar a la capella de la comunitat. També hi vaig estar una estona pregant, assegut a terra en un racó. Anaven entrant germanes a resar, mentre feinejaven per la casa. Vaig pregar especialment per un bon amic jesuïta mallorquí que s'estima molt la Mare Teresa.

La Casa Mare és pobra i no té cap signe de confort; però tot està netíssim: t'ajuda a estimar la pobresa. I les monges i els voluntaris feinejant en silenci amunt i avall encarnen aquest amor.

Abans de marxar vaig deixar una almoina en una caixa. Pel camí de tornada vaig acabar de buidar la cartera donant els darrers diners que portava a un captaire. Sense telèfon, ni diners, passant per una zona potencialment perillosa no vaig tenir cap por: no tenia res a perdre.

La pobresa material abraçada és llibertat per estimar els pobres.

Santa Teresa de Calcuta, prega per nosaltres!

.....

“No tots/es podem fer grans coses; però tots/es podem fer petites coses amb molt d’amor.” (Mare Teresa de Calcuta)

.....

· Quins desitjos de grandesa t’habiten darrerament? Què creus que n’has de fer?

· En quines ocupacions de la teva vida pots baixar sempre més avall?

· Quines possessions materials alimenten les teves pors?